

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **INVEST IN REAL s.r.o.**, se sídlem Markova 600/6, 158 00 Praha 5, zast. JUDr. Ivanou Kožíškovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 16, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti : **1) M. J.**, **2) M. K.**, **3) ČEZ Distribuce a.s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín IV-Podmokly, zast. JUDr. Jaroslavem Trkovským, advokátem se sídlem Mírové náměstí 124, Louny, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. srpna 2012, č.j. OÚPSŘ 216/2012-328-rozh., t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Harrachov ze dne 16. 4. 2012, č.j. Výst. 604/2006-R, kterým prvostupňový správní orgán zamítnul dle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., o

územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném ke dni 31. 12. 2006 (dále jen „zákon č. 50/1976 Sb.“) návrh žalobce na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Administrativní budovy – školícího střediska Kamenice na pozemku p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov včetně inženýrských sítí“ (dále jen také „předmětná stavba“).

II. Obsah žaloby

I. Žalobce v úvodu žaloby konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s řadou základních zásad správního řízení – zásadou legality, materiální pravdy, zneužití správního uvážení, správnosti a přesvědčivosti správního rozhodnutí, nestrannosti, zásadou ochrany práv a zájmů adresátů veřejné správy a zásadou legitimního očekávání. Současně byla dle jeho názoru rozhodnutími správních orgánů obou stupňů porušena i Listina základních práv a svobod, konkrétně její články 2 odst. 2, 4 odst. 2,3,4 a 11 odst. 1.

Dle žalobce vydáním žalobou napadeného rozhodnutí došlo k újmě na jeho právech – dochází jím k nezákonnému omezení jeho vlastnického práva, kdy na zastavitelném pozemku určeném aktuálně platným územním plánem města Harrachova k zastavění mu žalovaný svým rozhodnutím neumožnil umístit stavbu, která splňuje veškeré parametry a regulativy stanovené územním plánem, stavebním zákonem i souvisejícími právními předpisy. Dochází tím ke znehodnocení investice žalobce do předmětného pozemku, který koupil jakožto zastavitelný pozemek a který při nemožnosti jeho zastavění naprosto zásadně ztrácí na hodnotě, i investic žalobce do veškerých podkladů, které obstaral a předložil stavebnímu úřadu jako podklad k vydání územního rozhodnutí.

II. V další části žaloby žalobce popsal průběh správního řízení trvajících několik let. Návrh na umístění předmětné stavby podal stavebnímu úřadu Městského úřadu Harrachov 18. 12. 2006. Již v minulosti získal souhlas města Harrachov se stavbou i územně plánovací informací ze dne 4. 4. 2007, podle níž je záměr v souladu se současně platnou územně plánovací dokumentací.

Dne 10. 12. 2007 stavební úřad Městského úřadu Harrachov vydal územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby včetně inženýrských sítí, které bylo odborem územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Libereckého kraje dne 25. 3. 2008 na základě odvolání vlastníků sousedních pozemků zrušeno a věc byla vrácena k novému rozhodnutí stavebnímu úřadu Městského úřadu Harrachov.

Dne 18. 9. 2008 tento stavební úřad opětovně vydal územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby, ovšem i proti tomuto rozhodnutí byla vlastníky sousedních nemovitostí podána odvolání, ve kterých argumentovali především faktem, že na základě územního plánu města Harrachov lze na pozemek umístit pouze provozní budovu Správy KRNP. Odbor územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Libereckého kraje opětovně rozhodl o zrušení předmětného územního rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání stavebnímu úřadu v Harrachově. Ve svém rozhodnutí konstatoval, že předmětnou stavbu lze na

pozemek p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov umístit pouze za předpokladu, že dojde ke změně jeho funkčního využití, tedy ke změně územního plánu města Harrachov, konkrétně k vypuštění věty určující výstavbu konkrétní stavby pro konkrétního uživatele (stavbu Správy KRMAP).

Dne 16. 3. 2009 podal žalobce návrh na pořízení změny územního plánu a zároveň navrhl přerušení územního řízení o umístění stavby. Dne 15. 5. 2009 stavební úřad Městského úřadu Harrachov územní řízení přerušil do doby ukončení řízení o předběžné otázce, kterou byla změna funkčního využití pozemku.

Dne 8. 2. 2012 zastupitelstvo města Harrachov svým usnesením č. 44 tento návrh změny územního plánu (označovaný jako změna č. 10.1.a) zamítlo. Jednalo se v něm pouze o vypuštění problematické věty, která určuje, že na pozemku p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov lze umístit pouze provozní budovu Správy KRMAP.

Rozhodnutím stavebního úřadu Městského úřadu Harrachov č.j. Výst. 604/2006-R ze dne 16.4.2012 byl návrh žalobce na umístění předmětné stavby zamítnut. Své rozhodnutí stavební úřad odůvodnil zejména tím, že návrh je v rozporu s územně plánovací dokumentací města Harrachov, konkrétně s podmínkou, že na předmětném pozemku může být postavena výhradně provozní budova Správy KRMAP.

III. Následně žalobce specifikoval důvody své žaloby. Podle jeho názoru je žalované rozhodnutí nezákonné, protože veškeré podmínky pro vydání územního rozhodnutí na předmětnou stavbu byly splněny.

Stávající změna stanoviska stavebního úřadu byla proto pro žalobce překvapením (byť si byl vědom toho, že stavební úřad je vázán právním názorem žalovaného v této věci), protože na podstatě věci se od let 2007 až 2008, kdy byla dvě předchozí územní rozhodnutí vydána, kdy byla vydána i kladná územně plánovací informace a získán souhlas města Harrachov s předmětnou stavbou, v zásadě nic nezměnilo a územní plán po celou tu dobu až do současnosti platí (ve vztahu k předmětnému pozemku a předmětné stavbě) v nezměněné podobě.

Podle názoru žalobce jde ze strany stavebního úřadu Městského úřadu Harrachov i ze strany žalovaného v dané věci o šikanózní výklad práva – konkrétně o výklad územního plánu. Tento právní názor je v rozporu jak se zákonem (minimálně s §§ 2 až 8 zák. správního řádu, ale i s ustanovením § 10 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. a s odborným stanoviskem České komory architektů ze dne 12. 5. 2008, které je součástí správního spisu).

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. má územní plán stanovit urbanistickou koncepci a řešit přípustné, nepřípustné, případně podmíněné funkční využití ploch, jejich uspořádání; určit základní regulaci území a vymezit hranice zastavitelného území obce. V žádném případě nelze funkční využití jednotlivých ploch vázat na konkrétního vlastníka pozemku a upravovat mu územní plán „na míru“. Územní plán může urbanistickou koncepci i vymezení zastavitelných ploch a

podmínky jejich využití stanovit jen naprosto obecně. Podmínka v něm uvedená, že na pozemku p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov může být postavena pouze provozní budova Správy KRNAP, je tak dle žalobce nezákonná.

Za stávající situace, kdy Správa KRNAP pozemek p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov již před řadou let prodala a o výstavbu provozní budovy Správy KRNAP v dané lokalitě nadále nemá zájem, je dosavadní lpění na tom, že zde nemůže být postaveno nic jiného než právě provozní budova Správy KRNAP, podle názoru žalobce pouze výrazem demagogie a šikany žalobce.

IV. V závěru žaloby vyjádřil žalobce názor, že s ohledem na specifčnost daného případu se správní orgány měly řídit analogicky závěry judikátu Ústavního soudu I. ÚS 663/06 ze dne 24. června 2009. V něm Ústavní soud uvádí, že považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě. Podle názoru žalobce lze tento právní názor vztáhnout i na správní orgány, nikoliv jen na soudy.

Postup stavebního úřadu Městského úřadu Harrachov ani postup žalovaného v předmětné věci se žalobci jako zákonné a spravedlivé řešení problému rozhodně nejeví. Stavba, jejíž umístění se v předmětném územním řízení domáhá, splňuje veškeré věcné regulativy stanovené platným územním plánem města Harrachov. Správa KRNAP pozemek, na němž má být stavba umístěna, prodala a o stavbu provozní budovy Správy KRNAP na něm nemá zájem. Není proto v rozporu s veřejným zájmem umístit na stejné místo stavbu obdobných parametrů, splňující veškeré regulativy aktuálně platného územního plánu, která by byla stavbou jiného vlastníka, který z pochopitelných důvodů nebude investorem provozní budovy Správy KRNAP.

V. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Vyjádření žalovaného k žalobě bylo v podstatě opisem podstatné části odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že stavební úřad při posuzování návrhu postupoval zcela správně dle právního názoru žalovaného vysloveného v rozhodnutí o odvolání (sp. zn. OÚPSŘ 216/2012 ze dne 31. 8. 2012), když po posouzení návrhu na vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby z hledisek uvedených v § 37 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. návrh z důvodu jeho rozporu s platným územním plánem sídelního útvaru Harrachov (dále také jen „ÚPnSÚ Harrachov“) zamítl.

Následně žalovaný ocitoval plné znění příslušné části obecně závazné vyhlášky města Harrachov č. 6 ze dne 22. 9. 1999, čl. 3 – návrh změn funkčního využití území konkrétních lokalit, která zní:

„Změna 5b – lokalita č. 23

funkční využití po změně – smíšené území s převahou neobytných aktivit.

Jedná se o výstavbu nového provozního objektu Správy KRNAP.

Dané území je řešeno studií zástavby objektu.

Regulativy výstavby

Objekt bude o 2 NP s využitým podkrovím se sedlovou střechou.“

V návaznosti na to pokračoval, že jeho právní názor na způsob výkladu, resp. objasnění tohoto textu právního předpisu (obecně závazná vyhláška), zůstává stejný jako ve dříve vydaných rozhodnutích o odvolání, tj. že předmětná plocha byla určena výhradně pro umístění provozní budovy Správy KRNAP. Výše citovaná formulace této části obecně závazné vyhlášky vylučuje na dané ploše zastavění jakoukoliv jinou stavbou, než je provozní budova Správy KRNAP, tedy vylučuje jakoukoliv stavbu, která nebude určena pro potřeby Správy KRNAP. Tento individualizovaný regulativ neumožňuje, a to byť by s tím Správa KRNAP souhlasila, umístit na dané ploše jakýkoliv jiný objekt. Konkretizace této funkční plochy (lokalita č. 23) je plně v intencích zastupitelstva města Harrachov, tento orgán je oprávněn rozhodovat o rozvoji města a je čistě v jeho kompetenci určit a individualizovat funkčnost plochy, včetně stanovení regulativu pro danou plochu. K tomu na vysvětlenou uvedl, že o změnu ve stanovení funkčnosti této plochy (pozemku) požádala sama Správa KRNAP, která k žádosti přiložila objemovou studii její provozní budovy, kdy zastupitelstvo města Harrachov po jejím posouzení, včetně celkové situace, vyhovělo žadatelce, tj. Správě KRNAP, a změnilo funkčnost plochy, která původně nebyla určena k zastavění a byla vyznačena jako příměstské lesy, na plochu zastavitelnou pro konkrétní stavbu provozního objektu Správy KRNAP.

Dále žalovaný konstatoval, že metodika zpracování územně plánovacích dokumentací před rokem 1998 byla v daleko jiné poloze, než za současně platné právní úpravy, a z toho je zapotřebí při posuzování věci vycházet. Proto ačkoliv se může zdát, že regulativ uvedený ve změně č. 5b ÚPnSÚ Harrachov (funkční využití na pozemku p. č. 1030/101) je příliš konkrétní a „svazující“, odpovídá tehdejší době a postupu při zpracování ÚPnSÚ Harrachov.

Kromě skutečnosti, že navrhovaný záměr je v rozporu se stanovenou funkčností plochy, není dle žalovaného v souladu ani se stanovenými regulativy, které byly odvozeny od studie předložené Správou KRNAP, protože navrhovaný objekt není objektem o 2 NP s využitým podkrovím, neboť navržená asymetrická sedlová střecha umožňuje, že z jedné strany objektu lze hovořit o zcela plnohodnotném 3. NP, a proto nelze v posuzovaném případě uznat, že se jedná o objekt o 2 NP s využitým podkrovím. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobcem navrhovaný objekt není v souladu ani se stanovenými regulativy funkční plochy v rámci změny č. 5b ÚPnSÚ Harrachov, a proto se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že předmětná stavba splňuje věcné regulativy stanovené platnou územně plánovací

dokumentací města Harrachov a není tak v rozporu s veřejným zájmem umístit na předmětné ploše stavbu obdobných parametrů, splňující veškeré regulativy aktuálně platného územního plánu, která by byla stavbou jiného vlastníka a nebyla by stavbou provozní budovy Správy KRNP.

Dále žalovaný zdůraznil, že při řešení možnosti změny ÚPnSÚ Harrachov v této části obecně závazné vyhlášky na základě návrhu na její pořízení podaného žalobcem byla tato změna (označená a projednáváná jako Změna č. 10.1a ÚPnSÚ Harrachov) na veřejném zasedání zastupitelstva města Harrachov dne 8. 2. 2012 usnesením č. 05/1 zamítnuta.

Předmětnou stavbu by bylo možné v dané lokalitě umístit pouze za předpokladu, kdy v novém Územním plánu města Harrachov, který se připravuje, budou pro předmětnou plochu schváleny takové podmínky pro její využití, které umístění předmětné stavby na p. č. 1030/101 umožní.

Žalovaný tak dospěl k závěru, že stavební úřad při novém projednání a vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání územního rozhodnutí postupoval v souladu s právním názorem vysloveným žalovaným v rozhodnutí o odvolání. V rámci tohoto posouzení byl rovněž ze strany stavebního úřadu splněn požadavek na proporcionální (přiměřené) rozhodování ve vztahu ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem daného případu (toto vyplývá ze zásad činnosti správních orgánů uvedených v §§ 2-8 správního řádu). Žalovaný tak v rámci vedeného odvolacího řízení nezjistil procesní pochybení ani věcná pochybení při posuzování předmětné věci, a proto mohl rozhodnout o odvolání ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Další podání žalobce

V podání ze dne 5. 5. 2013, kterým primárně žalobce oznamoval změnu v osobě svého zástupce, upozornil na obsah již v žalobě zmíněného odborného stanoviska České komory architektů ze dne 12. 5. 2008, které žalovaný opomněl, resp. k němu právní názor v napadeném rozhodnutí nezaujal.

V podání ze dne 24. 9. 2013 pak mu v souvislosti s přípravou nového územního plánu města Harrachov k jeho dotazu pořizovatel tohoto územního plánu – Městský úřad Tanvald – sdělil, že regulace typu umístění konkrétního objektu na konkrétní plochu do územního plánu pořízeného dle stávajících platných právních předpisů nepatří. To dle žalovaného podporuje jeho názor o nezákonnosti podmínky obsažené v ÚPnSÚ Harrachov, že na pozemku p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov může být postavena pouze provozní budova Správy KRNP.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Žádná z osob zúčastněných na řízení svého práva podat ve věci písemné vyjádření nevyužila.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byl ve výzvě předsedy senátu řádně poučen.

Předně nutno konstatovat, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém stavu věci tak, jak jej popsal žalobce v žalobě. Je tedy nepochybné, že na základě obecně závazné vyhlášky města Harrachov č. 6 ze dne 22. 9. 1999, o závazných částech změn č. 3a, 3b, 3c a 5b územního plánu sídelního útvaru Harrachov, byla lokalita č. 23, do níž patří i pozemek p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov, dle čl. 3 této obecně závazné vyhlášky ohledně jejího funkčního využití zařazena jako :

funkční využití po změně – smíšené území s převahou neobytných aktivit.

Jedná se o výstavbu nového provozního objektu Správy KRNA.

Dané území je řešeno studií zástavby objektu

Regulativy výstavby

Objekt bude o 2 NP s využitým podkrovím se sedlovou střechou.

Předmětem sporu tak je ryze otázka právní, kterou nastolil žalobce v žalobě, jejímž obsahem byla v podstatě jediná žalobní námitka. Tedy zda takovéto individualizované stanovení funkčního využití dané lokality bylo v souladu se zákonem č. 50/1976 Sb., konkrétně jeho § 10 odst. 1, potažmo zda správní orgány postupovaly zákonným způsobem, pokud s odkazem na toto územním plánem stanovené funkční využití předmětného pozemku zamítly dle § 37 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. návrh žalobce na vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby.

Krajský soud považuje za vhodné pozastavit se nejprve u problematiky územního plánování, ačkoliv předmětem soudního přezkumu v daném řízení nebyla primárně zákonnost územního plánu sídelního útvaru Harrachov coby opatření obecné povahy. Tím byla zákonnost rozhodnutí správních orgánů v územním řízení, která však v meritu věci na územní plán sídelního útvaru Harrachov v platném znění odkazovala.

V souvislosti s tím považuje krajský soud za potřebné zdůraznit, že obsah územního plánu obce je výrazem jejího nezadatelného práva na rozhodování o stanovení využití svého území a to jak v čase reálném, tak ve výhledu do budoucna. Nelze přehlédnout, že proces změn územního plánu je procesem, který je nutno vnímat kontinuálně, s dlouhodobým výhledem, neboť každý územní plán je vždy

příslibem daným politickou reprezentací obce veřejnosti, respektive každému subjektu působícímu na území obce. Jakékoli vměšování do práva obce na rozhodování o otázkách vývoje a rozvoje svého území ze strany státu by proto mělo být jevem spíše výjimečným, při němž je třeba zvážit význam základního práva územního samosprávních celků na samosprávu a význam důvodů svědčících pro takový zásah.

Ostatně velmi podrobně a přiléhavě se danou problematikou zabýval v minulosti i Ústavní soud. Stalo se tak například v jeho nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/1, z jehož odůvodnění krajský soud vyjímá :

Článek 8 Ústavy zaručuje samosprávu územních samosprávních celků.

V čl. 100 odst. 1 věta první Ústavy se uvádí, že územní samosprávné celky jsou územními společenstvími občanů, která mají právo na samosprávu.

Územní samosprávné celky mají právo na samosprávu při rozhodování o rozvoji svého území. Existence místní samosprávy je jedním ze znaků demokratického právního státu.

V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/96 Ústavní soud vyslovil, že místní samosprávu považuje za nezastupitelnou složku rozvoje demokracie. Místní samospráva je výrazem práva a schopnosti místních orgánů, v mezích daných zákonem, v rámci své odpovědnosti a v zájmu místního obyvatelstva regulovat a řídit část veřejných záležitostí.

Obsahem územní samosprávy je oprávnění vymezené územní jednotky (zde obce), obstarávat určitý, právem vymezený okruh svých záležitostí (své samostatné působnosti) samostatně, relativně nezávisle na širším společenském mechanismu (státu), jehož je ovšem samosprávná územní jednotka součástí (Gerloch A., Hřebejk J., Zoubek, V.: Ústavní systém České republiky. Základy českého ústavního práva. 4. vyd. Praha: Prospektrum, 2002, s. 269 a násl.).

Dle § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon.

Ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 30/06 Ústavní soud vyslovil, že do sféry samostatné působnosti obce regulovatelné obecně závaznými vyhláškami ve smyslu ústavním pořádkem garantované územní samosprávy spadají záležitosti, které jsou převážně místního nebo regionálního dopadu a jejichž úprava je v zájmu obce a jejích občanů: nepochybně například zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku, udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, ochrana životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně, užívání zařízení obce

sloužících potřebám veřejnosti (srov. ustanovení § 10 zákona o obcích), územní rozvoj obce.

Do samostatné působnosti obce na základě zvláštních zákonů patří též schvalování územně plánovací dokumentace. Obec rozhoduje o pořízení, zadání a vydání územního plánu obce a regulačního plánu, které se vyhláší formou opatření obecné povahy. Oba plány jsou součástí územně plánovací dokumentace a pořizuje je obec s rozšířenou působností v přenesené působnosti, jejich schvalování je však samostatnou působností každé obce. Územní plán je společenskou dohodou o využití území lidmi, kteří v něm žijí. Rozhodování o rozvoji spravovaného území patří mezi základní práva územní samosprávy (Koudelka, Z.: Samospráva. Praha: Linde, 2007, s. 143 a násl.).

Vydání opatření obecné povahy sice výkonem veřejné moci je (jde o jednostranný správní akt autoritativně, tzn. jednostranně určující práva a povinnosti dotčených osob), současně jde však (alespoň u některých opatření obecné povahy) o výkon samostatné působnosti, tedy ústavně zaručeného práva na samosprávu. Územní samospráva není jen veřejnou mocí, ale rovněž ústavně zaručeným právem obcí a krajů, k jehož ochraně slouží např. institut ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. c) Ústavy (Vedral, J.: Opatření obecné povahy v praxi územní samosprávy zejména v oblasti stavebního práva) ASPI - Původní nebo upravené texty pro ASPI, 2009).

Dle čl. 101 odst. 4 Ústavy může stát zasahovat do činnosti územních samosprávních celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem.

Respektování územní samosprávy je nutnou součástí právního státu. Ústavní definice tohoto pojmu nemůže být závislá jen na zákonné úpravě, protože by to mohlo vést k libovůli zákonodárce a k narušení samé podstaty principu územní samosprávy, který je jednou ze základních hodnot demokratického a právního státu a který jako ústavní princip musí požívat ústavní ochranu. Stát v rámci dozoru nad územní samosprávou nemůže pozastavit jakékoliv opatření orgánu obce jen proto, že v jeho činnosti shledá protizákonnost s tímto opatřením přímo nesouvisející, nýbrž tak lze učinit jen, jestliže mezi protizákonností jednání orgánu územní samosprávy a napadeným opatřením existuje bezprostřední vztah (viz Koudelka, Z.: Samospráva. Linde Praha, a. s. 2007, s. 87 a násl.).

V nálezu sp. zn. IV. ÚS 331/02 Ústavní soud vyslovil, že zásah státu ve smyslu čl. 101 odst. 4 Ústavy nesmí být v rozporu s ústavně zakotvenými znaky samosprávy a je přípustný toliko tehdy, pokud to ochrana zákona nepochybně vyžaduje.

V nálezu sp. zn. II. ÚS 351/04 Ústavní soud vyslovil, že v dosavadní judikatuře ve věcech ústavních stížností Ústavní soud interpretoval pojem svévole ve smyslu extrémního nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, dále ve smyslu nerespektování kogentní normy, interpretace, jež je v

extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), jakož i interpretace a aplikace zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlení konsensuálně akceptovaném významu, a konečně ve smyslu rozhodování bez bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy (viz též nálezy sp. zn. III. ÚS 606/04, sp. zn. III. ÚS 521/05, sp. zn. III. ÚS 151/06). Uvedené závěry je možné analogicky vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje. V návaznosti na ně je tedy možno konstatovat, že je plně v kompetenci zastupitelstva obce, aby v rámci územního plánu vymezilo funkční využitelnost pozemků patřících do území obce.

To ostatně plyne i s žalobcem zmiňovaného znění § 10 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., dle něhož má územní plán stanovit urbanistickou koncepci a řešit přípustné, nepřípustné, případně podmíněné funkční využití ploch, jejich uspořádání, určit základní regulaci území a vymezit hranice zastavitelného území obce. Právě toto ustanovení bylo dle žalobce při přijetí změny ÚPnSÚ Harrachov týkající se pozemku p. č. 1030/101 v k.ú. Harrachov porušeno a to přílišnou konkretizací stavby, jejíž umístění bylo na tomto pozemku územním plánem povoleno. Ano, žalobci lze jistě přisvědčit v tom, že takováto míra konkretizace využití jednotlivého pozemku není pro územní plán obvyklá a typická. Současně je však nutno konstatovat, že shora citované ustanovení (a ani žádné jiné ustanovení zákona č. 50/1976 Sb.) takovému postupu obce při stanovení funkčního využití pozemku nebo plochy tvořené určitými pozemky výslovně nebrání a nezakazuje jej.

Dle krajského soudu je tak nutno každý případ posuzovat s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti, čehož se ostatně s odkazem na judikaturu Ústavního soudu dovolával i žalobce. Z vyhlášky zastupitelstva města Harrachov č. 6 ze dne 22. 9. 1999 o závazných částech změn č. 3a, 3c, 5b územního plánu sídelního útvaru Harrachov a z podkladů odůvodňujících přijetí těchto změn dosavadního územního plánu, které byly obsahem správního spisu, je zřejmé, že hlavním důvodem této změny byla žádost Správy KRNAP, která si chtěla na pozemku p. č. 1030/101 postavit svoji provozní budovu. Tento pozemek byl dle dosavadního územního plánu určen pro příměstské lesy, nebyl tedy řešen jako zástavbový. Za tohoto stavu na něm výstavba budovy Správy KRNAP možná nebyla. Lze dovodit, že změna ohledně funkčního využití tohoto pozemku byla výrazem vůle zastupitelstva města Harrachov, aby tento pozemek byl zařazen do zastavitelného území pouze a právě v jednom jediném případě. A to pokud na něm bude stát provozní objekt Správy KRNAP za dodržení stanovených regulativů. Právě z toho důvodu došlo u dané lokality k pro územní plán neobvyklé konkretizaci jejího funkčního využití. Město Harrachov tím dalo jasně najevo, že pokud má být daná lokalita zastavěna, pak pouze objektem Správy KRNAP.

Takové rozhodnutí považuje krajský soud s ohledem na shora uvedené za svrchované rozhodnutí zastupitelstva města Harrachov učiněné v rámci samostatné působnosti obce, které není v rozporu se zákonem č. 50/1976 Sb.

Ostatně, rozhodnutí územní samosprávy města Harrachov má svoji čitelnou logiku. Nelze jistě přehlédnout výjimečnost postavení a význam Správy KRNP pro celou oblast Krkonošského národního parku a blízké okolí. Jak plyne například z ustanovení § 78 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, vykonává právě tento orgán na území národních parků v zásadě státní správu v ochraně přírody a krajiny. Lze tedy rozumět tomu, že pokud tak významná instituce hledá lokalitu pro umístění jednoho ze svých důležitých provozních objektů, je pro každou obec se sídlem na území národního parku či v jeho blízkosti věcí určité cti a prestiže, aby tak výjimečný a specifický objekt (ať už s ohledem na jeho vlastníka či účel využití) byl umístěn právě v jejím katastru. A že tedy obec může podmínit souhlas se zastavěním určitých pozemků tím, že na nich bude stát pouze určitá budova této konkrétní instituce, zatímco zastavění těch samých pozemků objektem jiného vlastníka či objektem sloužícím k jiným účelům bude pro ni nepřijatelné.

Krajský soud nemůže souhlasit s názorem žalobce, který podpořil odkazem na obsah odborného stanoviska České komory architektů ze dne 12. 5. 2008, že ta část vyhlášky města Harrachov č. 6 ze dne 22. 9. 1999 o závazných částech změn č. 3a, 3c, 5b územního plánu sídelního útvaru Harrachov v části, kde je zmínka o objektu Správy KRNP a o tom, že dané území je řešeno studií zástavby objektu, je pouhým doplňujícím textem bez normativní povahy. Takový postup, kdy by si adresáti územního plánu (dnes posuzovaného jako opatření obecné povahy) „vybírali“ z textu obecně závazné vyhlášky obce, kterou byl vyhlášen její územní plán či jeho změna, které pasáže mají normativní podobu a které nikoliv (jinými slovy ty, které budou respektovat, a naopak ty, jejichž respektováním si hlavu lámat nebudou), považuje krajský soud za nepřijatelný. Právo na samosprávu realizované prostřednictvím rozhodnutí řádně zvolených zástupců obce v rámci její samostatné působnosti, resp. takto prezentovaná vůle těchto zástupců, by tak totiž byly nahrazovány výkladovými stanovisky adresátů rozhodnutí a to v závislosti na jejich momentálních zájmech a potřebách. Ústavní právo územních samosprávných celků na samosprávu by tím bylo otřeseno v základech.

Tyto závěry krajského soudu ostatně plně podporuje rozhodnutí zastupitelstva města Harrachov učiněné na jeho zasedání dne 8. 2. 2012. Přestože již došlo ve složení zastupitelstva oproti roku 1999 jistě k řadě personálních změn, zastupitelstvo návrh na změnu územního plánu iniciovaný žalobcem, aby došlo k vypuštění oné individualizace při stanovení funkčního využití pozemku p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov, prakticky jednomyslně zamítlo s odůvodněním, že jiný účel než výstavba nového objektu provozní budovy Správy KRNP je z hlediska urbanistického vývoje Harrachova nepřijatelný. S ohledem na shora zmíněné právo územních samosprávných celků na samosprávu při rozhodování o rozvoji svého území je nutno takové rozhodnutí ze strany orgánů moci výkonné i moci soudní respektovat.

Pokud tak správní orgány v přezkoumávané věci učinily a v důsledku toho zamítly žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí, kterým by na pozemku p. č. 1030/101 v k. ú. Harrachov byla umístěna stavba jiného vlastníka než Správy KRNP sloužící k jiným účelům, než jak bylo vymezeno funkční využití daného pozemku v platném ÚPnSÚ Harrachov, neshledal krajský soud jejich postup

nezákonným. Naopak, postupovaly zcela v souladu s ustanovením § 37 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., podle něhož stavební úřad v územním řízení mimo jiné přezkoumává soulad návrhu s územně plánovací dokumentací. Nedošlo tím ani k porušení žalobcem citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod, ani k žalobcem namítanému porušení základních zásad správního řízení vymezených v §§ 2 až 8 správního řádu.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože žalobní námitky nepřisvědčil a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení jednak nepožadoval, jednak krajský soud z obsahu soudního spisu nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně žádná ze zúčastněných osob náhradu nákladů řízení ani nepožadovala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. března 2014

JUDr. Jan Rutsch , v. r.
předseda senátu